

[Mette Madsen.]

endelige ansvar. Derfor må vi under udvalgsarbejdet overveje, hvordan loven kan ændres med dette resultat for øje. Det ville være nærliggende at se på de bestemmelser, vi har på teaterområdet, men jeg mener også, at det kunne være nyttigt at indhente oplysninger om filmstøttelovgivningen i Norge, hvor det er ministeren, der har det endelige ansvar.

Poulsgaard (FP):

Jeg vil da egentlig gerne starte med at sige tak til fru Mette Madsen. Vi var nogle stykker, der var spændt på, hvordan venstre ville stille sig til dette lovforslag, for hvis venstre støtter dette forslag fra det konservative folkeparti, som fremskridtspartiet også støtter, er der jo chancer for, at vi kan få den ulyksalige paragraf ændret.

Så vil jeg egentlig gerne spørge hr. Albertsen, der sagde, at der var kommet et nyt parti ind, der ville røre ved de demokratiske frihedsrettigheder: hvilke rettigheder, hr. Albertsen? Jeg tror nok, det var mit parti, der blev sigtet til. Jeg tror ikke, jeg tog fejl af det. Hvilke demokratiske rettigheder?

Hr. Albertsen sagde også, at når der var følelser involveret, så havde sagligheden trange kår. Jeg troede, at hr. Albertsen ligesom jeg var herinde som repræsentant for nogle befolkningsgrupper. Jeg tror ikke, at hr. Albertsen virkelig mener, at der ikke dybt ind i socialdemokratiets rækker er stor utryghed ved den filmlovgivning, vi har, hvor man er parat til med tvangsudskrevne skattemidler at støtte projekter som bl. a. Thorsens Jesusfilm. Vi er da ikke bange for at gribe ind alle andre steder i menneskeverdagen med revisioner og lovbestemmelser; dér er det i hvert fald socialdemokratiet, der går i spidsen. Her er der altså en kunstnerisk frihed, der ikke må krænkes, men det nationale begreb og det, som nationen sætter højt, det må godt krænkes af 3 tilfældige mennesker, som vil ophøje sig selv til kunsteksperter. Jeg synes nok, det er grove løjer.

Jeg står her med en annonce fra Rønberg Legetøj, og han er faktisk meget god til at lave lidt politik ind imellem at han sælger legetøj:

»Forleden var De med til at betale 876.000 kr. i statsstøtte til en film ved navn »Et helvedes forår«. Det var et etdages cykelløb, der varede 7 timer. Vi var også forleden med til at bevilge 500.000 kr. i statsstøtte til en film om

en svensk bankrøver. Men De og jeg får hver dag besked på, at vi skal være mådeholdne.«

Jeg kan ærlig talt ikke forstå, at hr. Albertsen kunne sige sådan; jeg tror, at det, der blev sagt heroppefra, var en fortalelse, det håber jeg i hvert fald. At ministeren har en anden opfattelse, forbavser ingen i dette land. Vi har en minister, der mener, at det er nogle kulturpampere, der skal bestemme kulturen, men der er ingen over folketinget, ikke engang ministeren. Det må altså være folketinget, der har hånd i hanke med den slags ting.

Jeg vil også gerne erindre om, at fremskridtspartiet to gange har fremsat forslag om, at vi fik hele det ulyksalige filminstitut ophævet. Det var den vej, vi skulle gå, det var nemlig frihed. Vi vil ikke have censur på kunstens område, vi vil derimod frihed. Men vi vil ikke være med til, at nogle skal træde på folks følelser, som det ulyksalige institut har gjort i mange tilfælde.

Jeg tror nok, det er fremgået af det, jeg har sagt her, at vi varmt vil anbefale at støtte det konservative forslag på dette område.

Formanden:

Jeg vil gøre opmærksom på, at når lampen lyser gult, er der endnu 2 minutter tilbage, men det hindrer selvfølgelig ikke talerne i at slutte før.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Dette konservative forslag går ud på at indsætte kulturministeren som ankeinstans med hensyn til bevillinger til filmstøtte. Det radikale venstre forstår udmærket de følelser, der har bevæget de konservative, men kan ikke gå med til at indsætte en politisk minister som ankeinstans for kulturelle bevillinger.

Den gældende lov er overordentlig frisindet og tiltalende i sin udformning af den måde, hvorpå støtte til film sker. Samfundet bestemmer, hvor mange penge vi har til støtte af kunst og kultur, og beder så folk, der har indsigt i disse forhold, om at fordele pengene. Det er kun et samfund, der er overbevist om sine ideers bærekraft, ideerne om, at individet skal have sin fulde ytringsfrihed, der tør lade sine egne ideer blive udsat for den prøve, det er at indbyde modstanderne til en fri dyst og meningsudveksling. Det er ikke nogen tilfældighed for mig, at det var den radikale minister Jørgen Jørgensen, der i sin tid indførte dette prin-